

Вы, можете да ми смятате за какъвто щѣте; едно има само да вы забѣлѣжѣ, че вы ще бждете несправедливы въ сжжденията си, ако сторите да считате за бунтовникъ единъ старъ човѣкъ, който иска да си умре въренъ на отечеството си, прѣданиъ на народътъ си, като българинъ, и искренъ на славенскитѣ идеѣ, като славенинъ, само за това, защото въ примодушието си е възималъ смѣлостътъ да изобличи политическитѣ ви заблуждения и административнитѣ ви не способности.

Послѣ това ные си раздѣлихмы твърдѣ студено съсъ старъи си приятель.

Беше вече късно вечерътъ, когато си отивахъ къмъ дома; двамата ми приятели отъ русситѣ, за които поменяхъ въ началъ, сякашъ че вярвали да си срѣщнатъ съ мене; като ся срѣснѣхмы, единътъ ми попыта.

Ну, что, Славейковъ, какъ покончили, благополучно?

Плохо, отговорихъ азъ. Има нѣщо, което неможъ да разберж. Що е станжло съ тойзи младъ човѣкъ, не можъ да познаѣ; но видѣ ми ся, като да не е онзи Соболевъ, когото азъ знаяхъ въ врѣме на войнатъ. Показва ся като да не осѣща и да не разбира що му говоришь, често губи нишкѣтъ на своитѣ размышления, отклонява ся да отговори сериозно и положително; какво има да го стига, неможъ да си дамъ отчетъ.

Това, това, което ти казахъ, рече другийтъ, отъ русситѣ, като погледа другаря си и въздъхнж; той е карьеристъ, а отъ тѣхъ неможешъ да очаквашъ правдж и истиниж: тѣ мислятъ по-вече за себе си отъ колкото за работжтъ.

Не мислѣж, да е тѣй рекохъ азъ, и си заминжхъ.

Тая вечеръ азъ не бѣхъ никакъ расположенъ; послѣднето ми свиждане и разговорътъ съ министра-президента беше силно повлияло на мене. Азъ чувствухъ, съзнавахъ, че генеральтъ, съ когото говорихъ послѣдень пѣтъ, не е той вече онзи, съ когото во врѣме на войнатъ тѣй приятелски приказвахмы и разсжждахмы по славенскыйтъ въпросъ. Менѣ ми беше тежко и болно, като ся смисляхъ за доброто мнѣние, което вече имахъ за русситѣ наши братия, и особенно за нѣкои отъ тѣхъ, между които считахъ до този часъ и мойтъ нѣкога полковникъ, сега генераль и президентъ министръ въ отечеството ми. Нѣкои отъ